

Lovforslaget, og heller ikke til det Udvalg, der her er blevet nedsat, kommet et eneste Andragende fra Fiskerne om at beholde de laasede Vande. Det kan efter min Mening ikke bevise andet end, at Fiskerne har opgivet Kravet om at beholde de laasede Vande.

Vilhelm Rasmussen: Det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (C. Sørensen) rejste det Spørgsmaal: Naar skal man frede, og naar skal man fiske? I den Anledning tør jeg maaske ganske kort sige, at det, det her drejer sig om, er følgende: Man fisker altid en Brøkdæl af den forhaandenværende Fiskemængde. Jo større Mængden af Fisk er, desto større bliver derfor det absolutte Tal, dersom man fanger den samme Brøkdæl, naar Fiskemængden vokser; og hvis Fiskemængden vokser i tilstrækkelig stærk Grad, kan man opfiske en større og større absolut Mængde Fisk, selv om ogsaa den Brøkdæl, man opfisker, bliver mindre. Det er saa lige ud ad Landevejen som muligt. Altsaa, for at faa en tilstrækkelig stor absolut Fiskemængde skal man først og fremmest sørge for, at der er en stor Mængde Fisk at tage af. Det er det første, og det andet er det: at bruge saadanne Redskaber, at man er i Stand til under de bedst mulige Forhold at faa saa stor en Brøkdæl af den forhaandenværende Mængde, som det er klogt at tage. Og naar det gælder Laks og Ørred, maa der, hvis man sørger for, at en rigelig Mængde kommer ud i Havet, og hvis man sørger for, at denne Mængde vokser Aar for Aar, med logisk Nødvendighed blive et større og større Antal Laks og Ørred ude i Havet at tage af. Og det vil dels betyde, at man har saa mange flere i Havet at fange af, dels at der bliver saa mange flere, som gaar ind i de ferske Vand for at formere sig. Man fremmer altsaa baade Havfiskeriet og Ferskvandsfiskeriet med Hensyn til Laks og Ørred ved at frede paa en fornuftig Maade og sørge for en rigelig Yngeludklækning. Her er ingen Tvivl om, hvor det rationelle er, og hvor man tilstræber det, der ikke er rationelt, selv om man for øvrigt har den bedste Villie.

Markvorsen: Den højtærede Landbrugsminister udtalte angaaende Ændringsforslag Nr. 9, at dersom man ikke vilde forhøje Diæterne og Befordringsgodtgørelsen, vilde man altid blive staaende for lavt, og det er ganske rigtigt, men her er ikke Tale om at blive staaende. Æn-

dringsforslaget gaar netop ud paa at forhøje Godtgørelsen for Rejseudgifterne ret betydeligt, kun ikke i den Grad, som den højtærede Minister foreslaar. Den højtærede Ministers Standpunkt paa dette Omraade er det mig umuligt at fatte. Han har i indeværende Samling fremsat tre Lovforslag, et, hvor han foreslaar, at Godtgørelsen for Rejseudgifter pr. Mil skal være 1 Kr. — det er pr. km 13¹/₃ Øre —, et andet, hvori han siger: Rejsegodtgørelsen pr. løbende km skal være 20 Øre, og et tredje, hvorefter Rejsegodtgørelsen pr. løbende km skal være 35 Øre. Jeg kan ikke se nogen Konsekvens heri og forstaaer ikke, at den højtærede Minister af den nævnte Grund kan fraraade at stemme for et Ændringsforslag, der vil yde 30 Øre pr. km.

Den ærede Ordfører hævdede ret stærkt, at det her kun drejede sig om Bagateller. For mig drejer det sig om at faa Grundlaget ogsaa paa dette Omraade retfærdigt. Hvis vort Lovgivningsarbejde ikke hviler paa et retfærdigt Grundlag, kan vi ikke tænke paa at fremkalde nogenlunde Tilfredshed, og det gælder ogsaa paa dette Omraade, selv om det efter den ærede Ordførers Mening kun er ganske lille.

I Anledning af det Udfald, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) i forrige Møde rettede imod mig, fordi jeg ikke som Medlem af Udvalget havde forlangt at faa det Spørgsmaal, jeg her taler om, henvist til Lønningsudvalgets Erklæring, nødes jeg til, hvad jeg forhaabentlig maa have Lov til, idet jeg i øvrigt ikke skal komme ind paa Udvalgsarbejdet, at gøre opmærksom paa, at det Ændringsforslag, der her er Tale om, var skrevet og tilsendt Udvalgets Formand nogle Dage, før det Møde blev holdt, hvori Forslaget blev forhandlet, og jeg kan ikke forstaa, at Formanden, naar han havde faaet Ændringsforslaget og set, hvad det indeholdt, og han samtidig, som han sagde i Gaar, mente, at det var stillet af et Medlem, der havde Kendskab til disse Forhold, saa ikke kunde finde Anledning til at indhente Erklæring fra Lønningsudvalget som den Autoritet, som ogsaa den ærede Udvalgsformand nok vilde bøje sig for. Derfor kan jeg ikke se rettere end, at den ærede Udvalgsformand havde gjort klogt i ikke at rette dette Udfald imod mig. Da jeg imidlertid har den bestemte Opfattelse, at den ærede Udvalgsformand lige saavel som jeg har til Hensigt at faa Lovforslaget saa godt og saa retfærdigt som muligt, vil jeg spørge ham,